

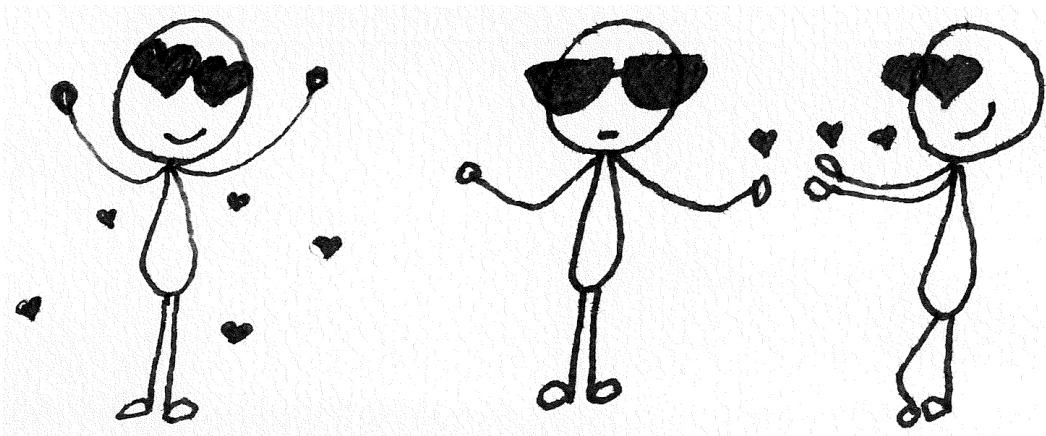
1. Ružová hravosť

Ján bol v žalári. Keď počul o Kristových skutkoch, poslal k nemu svojich učeníkov opýtať sa: „Ty si ten, ktorý má prísť, alebo máme čakať iného?“ Ježiš im odpovedal: „Chodte a oznámte Jánovi, čo počujete a čo vidíte: Slepí vidia, chromí chodia, malomocní sú čistí, hluchí počujú, mŕtvi vstávajú a chudobným sa hlása evanjelium. A blahoslavený je, kto sa na mne nepohorší.“ Keď odchádzali, začal Ježiš hovoriť zástupom o Jánovi: „Čo ste vyšli na púšť vidieť? Trstinu zmietanú vetrom? Alebo čo ste vyšli vidieť? Človeka oblečeného do jemných šiat? Veď tí, čo nosia jemné šaty, bývajú v kráľovských domoch. Teda čo ste vyšli vidieť? Proroka? Áno, hovorím vám, viac ako proroka! Lebo to o ňom je napísané: ‚Hľa, ja posielam svojho posla pred tvou tvárou a on pripraví cestu pred tebou.‘ Veru, hovorím vám: Medzi tými, čo sa narodili zo ženy, nepovstal nik väčší ako Ján Krstiteľ. Ale ten, kto je v nebeskom kráľovstve menší, je väčší ako on.“ (Mt 11,2-11)

Liturgická farba ružovej nedele, ktorý býva uprostred Pôstneho a Adventného obdobia, nás pozýva zanechať inklinovanie k prístnosti a zachmúrenosti. Ružová nedeľa. Nedeľa radosti. Nasadenie ružových okuliarov označuje ľudí, ktorí vidia niečo dobré aj tam, kde to dobré nie je.

A my ako kresťania by sme mali mať povest ľudí s ružovými okuliarmi. Tých, ktorí vidia dobro a lásku aj v tme problémov, strachu a stresov. A nie z naivity. Ale preto, lebo je tu Ježiš, ktorý nám priniesol dobrú zvesť Evanjelia.

A naším poslaním nie je ľudstvo vychovávať a poučovať ho, ale byť práve týmito svedkami radosti a nádeje aj tam, kde sa zdá byť prostredie plné problémov. Prečo je také ťažké mať v sebe pozitívne myslenie a vidieť viac to dobro a lásku? A prečo máme skôr tendenciu kritizovať a naprávať ako povzbudzovať a chváliť?

Možno je to tým, že ľudská skúsenosť je taká, že ružové okuliare majú len zamilovaní ľudia. Iba oni vedia vidieť svet krajší a nie sú takí prísni, vedia veci odľahčiť.

Ak sme ešte stále na strane prísnych strážcov morálky a tradícií, je naše srdce síce ešte nábožné a horlivé, ale nezamilované. Aj do Boha sa dá zamilovať. Keď jeho hodnoty neprijímame preto, lebo nám vyhovuje slušný svet pravidiel a zákona, ale preto, lebo ho máme úprimne radi, sami sa cítime ním byť milovaní a chceme túto skúsenosť lásky a dobra sprostredkovať aj ďalej.

Viete, ako spoznáte dobrého človeka? Človek, ktorý prijal radosť a potom z nadsenia z tejto radosti chce, aby aj druhí mali podobnú skúsenosť. Zatiaľ sme radosť ani len neprijali, nie to ešte, aby sme ju chceli dopriať aj druhým. Preto sa urgentne potrebujeme zamilovať, aby sme sa aj na náš život a na naše okolie pozerali ružovými okuliarmi, ako nás k tomu vyzýva aj dnešná liturgia ružovej nedele.

Základom ružovej radosti je ako prvý krok prijatie seba samého. Nemôžeme byť dobrí a milí ku druhým, ak sme sami na seba príliš prísni a požadovační. Sme chorí v tejto oblasti. Chceme aj dnes ísť za lekárom lásky Ježišom, aby sme sa pozreli, akým pohľadom sa díva na nás on.

V dnešnom evanjeliu je vidieť jeden jeho milý postoj. Ján mal veľmi dobrú povest' proroka. A Ježiš nielen utvrdzuje jeho pozitívnu identitu, ale ešte aj dodáva – viac ako proroka. Takže chválu jeho osoby posunul ešte dokonca na vyššiu úroveň.

Ako pekne by sa na svete žilo, keby sme aj my vedeli druhých ľudí pochváliť. A keď sa o niekom povie niečo pekné, nepripomínali jeho prípadné chyby, ale ešte to vyexponovali ďalej – ja som o nej či o ňom počul ešte tieto krajšie veci.

Test dobroty nášho srdca je, keď počujeme, ako niekto chváli niekoho, kto nám osobne ublížil alebo je nám nesympatický. Kolega raz chválil človeka, ktorý mi ublížil, že mal veľmi dobré príhovory pre mladých ľudí, no celé moje srdce vrelo štiplavou odpoveďou, lebo ja osobne som s ním mal úplne opačnú skúsenosť.

Ale vyskúšal som experiment s tým aspoň navonok súhlasiť a zalial ma taký pokoj, aký som nikdy nezažil. Priať druhému dobro, alebo ho chváliť aj napriek tomu, že on mi osobne ublížil, je už úroveň evanjeliovej lásky, ktorú si môžeme osvojiť len spolu s Ježišom.

Život každého jedného z nás je ako celovečerný film, kde my hráme hlavnú postavu a ostatní vedľajšiu. A možno tí, ktorí nám ublížili, v životných príbehoch iných hrajú pozitívnu úlohu a treba oceniť to dobro, že každý človek má svoju hodnotu, ktorá niekomu pomôže.

Samozrejme, niekedy je smútok príliš evidentný a aj pri najružovejších okuliaroch sa nedá prehliadnuť, ale aj tu nám Ježiš ide na pomoc so svojím slovom. Ján Krstiteľ bol veľmi tvrdý človek, spravodlivý, ale tvrdý... Ježiš priniesol niečo nové – jemnosť a nežnosť dobra.

A dnes ho nijako neponížil, keď priniesol nový spôsob lásky. Lebo začne jeho pochvalou a veľmi veľkou pochvalou, keď hovorí, že sa ešte nikto taký veľký nenarodil ako Ján Krstiteľ – ale na druhej strane dodáva, že aj ten najmenší v nebeskom kráľovstve je väčší ako on, čím ukazuje na prioritu lásky.

Toto majstrovstvo slova by sme si mohli osvojiť. Aby aj tam, kde chceme vyjadriť svoje osobné postoje, ľudia od nás neodchádzali zranení, ale povzbudení. Samozrejme, nikto od nás nechce, aby sme všade len všetko chválili a schvaľovali zlo alebo hodnoty, ktoré nie sú v súlade s kresťanským pohľadom na život. Ale ľudia od nás nemôžu odchádzať ponížení, alebo znechutení, alebo smutní.

A to je úloha, ktorú sa ešte musíme učiť. Veď ‚áno‘, iste – sú veci, ktoré sa dejú, ktoré nie sú v súlade s Božím pohľadom na svet. Ale my nie sme svedomie sveta, že ho máme hrýzť a poučovať. Lebo potom naozaj ostane tá odporná pachuť, ktorá nebuduje, ale ubližuje.

Ako nás k tomu vyzýva aj pápež František, máme byť tou poľnou nemocnicou. Nemocnica ošetruje každého. Tam nerobia rozdiel, či sa niekto zranil pri konaní dobra, alebo je to zlodej, ktorý pri pokuse vlámania do domu sa zranil. Lieky, starostlivosť i odpočinok na zotavenie tu dajú aj svätcovi, aj zloduchovi.

A takýto priestor duchovnej oázy by mal kostol a Cirkev pre druhých mať. Miesto lásky a prijatia. Miesto dobra a porozumenia. Ako som čítal v jednom múdrom rozhovore, majú nás poznať podľa toho, za čo sme, a nie proti čomu bojujeme. Motivácia aj v náročných situáciách musí byť pozitívna.

Áno, lebo aj ja mám bohatú skúsenosť s ľuďmi, ktorí sa ma pýtajú. A za čo veriaci vlastne ste? O čo vám ide? Lebo viem proti čomu ste, ale neviem, čo vami hýbe, iba to, že stále s niečím nesúhlasíte.

Na zamilovaných ľuďoch je to veľmi vidieť. A človek sa aj dobre cíti v ich prítomnosti, lebo ich ružové videnie sveta je veľmi nákazlivé. Majme ochotu sa zamilovať. Veď ako ináč? Sme v chráme, kde prebýva láska, ktorá živí všetky iné ľudské lásky.

Boh je ako mama. Mama veľmi nerieši, ak sa jej deti pri hre zašpinia. Samozrejme, nepoteší sa, lebo musí potom všetko poumývať a opratť. Ale čo by nezniesla, keby tie deti boli smutné a prestali sa hrať.

A preto aj my, nesústredme sa iba na špinu okolo nás, ale vidme smútok, aby sme boli poslancami radosti. Špina sa dá zmyť, ale ľudské zlomené srdce smútkom len tak ľahko vzkriesiť nie je jednoduché. *Liečiť, pomáhať, milovať.*

Tip pre teba:

Nikdy nedovoliť, aby vo mne zomrela hravosť a kreativita.

Duchovná „jednohubka“ na dnešný deň:

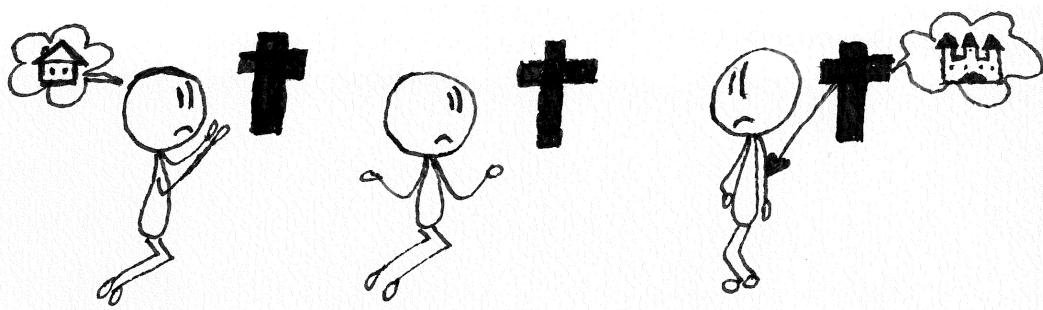
Keď sa griluje mäso, tečú mi slinky. Nevieť si predstaviť, čo to robí s vegánom, keď sa kosí tráva! Keď zacítim Božiu lásku v chráme, viem, že budem milovaná, milovaný.

2. Tajomstvo vnútornej túžby

Ježiš rozpovedal svojim učeníkom podobenstvo, ako sa treba stále modliť a neochabovať: „V istom meste bol sudca, ktorý sa Boha nebál a ľudí nehanbil. Bola v tom meste aj vdova, ktorá k nemu chodila s prosbou: ‚Obráň ma pred mojím protivníkom.‘ Ale on dlho nechcel. No potom si povedal: ‚Hoci sa Boha nebojím a ľudí sa nehanbím, obránim tú vdovu, keď ma tak unúva, aby napokon neprišla a neudrela ma po tvári.‘“ A Pán povedal: „Počúvajte, čo hovorí nespravodlivý sudca! A Boh neobrání svojich vyvolených, čo k nemu volajú dňom i nocou, a bude k nim nevšímavý? Hovorím vám: Zaraz ich obráni. Ale nájde Syn človeka vieru na zemi, keď príde?“ (Lk 18,1-8)

Bol som dlhší čas na misiách v Bolívii v Latinskej Amerike. Miestni majú mimoriadnu lásku k Panne Márii. Hoci je to najchudobnejšia krajina Latinskej Ameriky, Panna Mária má v kostole vždy nové šaty a čerstvé kvety. Každý návštevník chrámu najprv ide za ňou a prosí ju o šťastie pre svojich drahých a pre seba s maximálnou a úplnou dôverou, že bude stáť pri nich. Bez najmenšieho zrnka pochybnosti v jej dobrotu.

Sám som bojoval s jedným strachom. Tak som to vyskúšal sám aj ja. A hoci od prirodzenosti som veľmi podozrievavý, asi prvý raz v živote som dôveroval. Tiež som jej predniesol svoju prosbu, na ktorej mi mimoriadne záležalo. Nebola to nejaká okrajová vec, ale niečo, čo sa dotýkalo celého môjho srdca, môjho jadra,

môjho najvnútornejšieho ja. Podľa vzoru dnešného evanjelia ako tá vdova, ktorá tak dlho chodila za nespravodlivým sudcom, aby sa jej zastal. A Ježiš to rád používa ako príklad, že mu máme dôverovať, keď ho o niečo prosíme. Lebo už keď aj nespravodlivý sudca nakoniec vdove vyhovel, prečo by on ako dobrý rodič nám nevyhovel?

Tak som sa naozaj do toho vložil a veľmi som každý deň s dôverou prosil, naliehal, modlil sa. A viete, ako to dopadlo? Stal sa presný opak. Všetko, čoho som sa bál, sa mi do bodky splnilo. Uskutočnil sa ten najčernejší scenár a ja som ostal prázdny a zlomený.

Na vlastnej koži som zažil to, čo aj mnohí z nás. Keď veľmi Boha prosíme o veľmi dôležitú vec pre nás alebo našich drahých a nakoniec to nedopadne dobre. A potom počúvame toto evanjelium o dôvere a pýtame sa: Ako to vlastne je?

Doslova ma vie vytočiť riešenie zbožných ľudí – musíš to prijať. Stala sa Božia vôľa. Malo to tak byť. Prijmi to. On vie, čo je pre teba dobré. Zobral ti to, lebo jeho cesty sú nevyspytateľné. Prijmi Božiu vôľu.

Javí sa mi to ako očierňovanie nášho dobrého Boha. Veď v dnešnom evanjeliu sme čítali opak. A či Boh neobráni svojich vyvolených, ktorí k nemu volajú dňom i nocou a bude k nim nevšímavý?

Musíme si uvedomiť, že Boh nás má skutočne rád. A ak je niečo pre nás dôležité, je to dôležité aj pre neho. A rozhodne nebude mať postoj – vieš to, o čo prosíš, je hlúposť, ja ti nasilu dám niečo lepšie. Nevieš, čo je pre teba dobré, prijmi moju vôľu.

On vedie s nami dialóg lásky. A to, o čo ho prosíme, je rovnako dôležité aj pre neho a neponižuje naše túžby, že sú málo nábožné, málo dokonalé. V srdci musíme prijať obraz Boha, ktorý má úctu k našim túžbam a podieľa sa na nich. Nie je nedostupný Pán, ktorý by nám len natvrdo natláčal nejaké vyššie nebeské hodnoty s vysmievaním sa našim konkrétnym prianiam.

Podieľa sa na našej radosti, ak nedostaneme to, o čo prosíme, súciti s nami i s našimi stratami. Nepoznáme a nevidíme ten väčší obraz, prečo nakoniec nám skutočnosť nevyšla tak, ako sme chceli, ale určite Boh stojí na našej strane a je empatický s našim prežívaním.

Takže nie..., žiadne prijmi to..., máme právo sa vyplakať. Slzy sú slovami srdca, ktoré bolí a sú pre srdce takým ťažkým a náročným smútkom, že ho neudržal. Ale slza je tvorená vodou, tak má už v sebe prísľub života, prísľub požehnanie a nastávajúcej radosti a naplnenia.

Oslovil ma obraz Ježiša, ktorý sa skláňa k dievčatku, ktoré mu so slzami v očiach dáva malého macka a on má za chrbtom obrovského macka s červenou mašľou, ktorého ono nevidí, a hovorí mu: Dôveruj mi, daj mi toho malého macka.

Pekné na tomto príbehu je, že Boh nemá za chrbtom nič iné... Má toho mac-ka, len väčšieho. Nemá nejaký iný násilný zbožný dar. Má macka. Len krajšieho a väčšieho. Takže dievčatku nič neberie, len ho chce obdarovať. Páči sa mi myšlienka Márie Wardovej, ktorá hovorí, že nikdy nesmieš nič človeku brať, ak mu nemôžeš ponúknuť niečo lepšie.

Mnohí ľudia nám aj v mene náboženstva, v mene Boha stále len niečo berú. A oháňajú sa tým hlúpym vyjadrením – je to pre tvoje dobro..., prijmi to... Božia vôľa bola taká... Ako môže byť Božia vôľa, aby som trpel, aby som sa trápil, aby som bol zlomený? Takého Boha nechcem a neprijíam. Boh nás nikdy nenechá zlomených a naše krehké túžby nerozbíja, ale pestuje.

Boh nikdy nevkladá do srdca človeka túžby, ktoré by nemohol naplniť. On nám ich neberie a nemení za vyššie a duchovnejšie. On nie je ten, ktorý berie, ale ten, ktorý dáva.

A v tom krátkom medzičase, keď sa nám zdá, že nám Boh nedal to, o čo sme ho prosili, máme právo na sťažovanie, na dialóg s Bohom, na smútok, na rozčarovanie... Veď aj Jób, ktorý sa v Biblii dáva za príklad správne trpiaceho človeka, síce Bohu nezlorečil, keď o všetko prišiel. Ale hneď v ďalšej kapitole preklína dokonca deň svojho narodenia a veľmi expresívne dáva najavo, že trpí. A viete, ako to napokon pre neho dopadlo. Mal sa nakoniec oveľa lepšie ako predtým a všetko sa mu naplnilo.

Preto prosím, majme dôveru v Boha, že je dobrý, že mu záleží na tom, čo je v našom srdci a má úctu k tomu, čo je pre nás dôležité. A už nikdy nemoralizujme zlomeného človeka, aby prijal Božiu vôľu a pustil to, o čo prosil. To je hlboká neúcta k tomu, čo človek prežíva, čím žije.

Boh sa ukrýva aj v našich túžbach. Preto ponižovaním snov iných ľudí, ponižujeme samého Boha. Robíme z neho príšeru, ak jeho vôľu stotožňujeme s negatívnym výsledkom pre človeka.

Mám traumy z toho nechutného príbehu, ako chlapček Boha prosil o bicykel na Vianoce. Ten bicykel nedostal, lebo, vraj, povedal nie, hoci jeho modlitbu prijal. Boh vždy hovorí áno. Náš Boh vždy hovorí „áno“. Len občas to jeho áno je väčšie ako naše srdce a naše srdce ho nevie ešte obsiahnuť.

Ale jedno prosím: v našom srdci prijmime, ak o niečo Boha prosíme, on vždy povie áno, len tá forma jeho daru je niekedy spleť. Jeho dar býva zabalený a chvíľu trvá si ho rozbaľiť, ale stále je to ten dar, ktorý sme prijali.

Boh nehádza do smetí naše prosby. Nie je ani hluchý, ani nevšímavý a ani krutý, že by naše sny pošliapal a dal nám nejaké imaginárne zbožné dobro. On nám darčeky zabalí do krásnej červenej mašle. Tak vydržme ten krátky čas, kedy si ho musíme odbaľovať a nám sa zdá, akoby nám nevyhovelo, hoci to nie je pravda.

Majme dôveru v Božiu dobrotu. A či Boh nevypočuje tých, ktorí k nemu volajú dňom i nocou? Zaraz ich obráni.

Tip pre teba:

Mám právo aj dôverovať, ale aj plakať. Srdce treba počúvať.

Duchovná „jednohubka“ na dnešný deň:

Rada pre ženy: „Hľadáš muža svojich snov?“ „Tak choď spať!“ Boh našich snov existuje. Je skutočný.

3. Čaro rodiny

Ježiš povedal svojim učeníkom: „Bol istý bohatý človek, ktorý mal správcu, a toho obžalovali u neho, že mu rozhadzuje majetok. Zavolať si ho a povedal mu: ‚Čo to počúvam o tebe? Vydaj počet zo svojho šafárenia, lebo už nemôžeš ďalej šafáriť.‘ Správca si povedal: ‚Čo budem robiť, keď ma môj pán zbavuje správcovstva? Kopať nevládzem, žobrať sa hanbím. Viem, čo urobím, aby ma niekde prijali do domu, keď ma zbavia správcovstva.‘ Zavolať si po jednom dlžníkov svojho pána a vravel prvému: ‚Koľko dlhuješ môjmu pánovi?‘ On povedal: ‚Sto kadí oleja.‘ Vravel mu: ‚Tu máš svoj úpis, rýchlo si sadni a napíš päťdesiat.‘ Potom povedal inému: ‚A ty koľko dlhuješ?‘ On vravel: ‚Sto meríc pšenice.‘ Vravel mu: ‚Tu máš svoj úpis a napíš osemdesiat.‘ A pán pochválil nepoctivého správcu, že si opatrne počíнал. Lebo synovia tohto sveta sú voči sebe navzájom predvídavejší ako synovia svetla. Aj ja vám hovorím: Robte si priateľov z nespravodlivej mamony, aby vás, až sa pomínie, prijali do večných príbytkov. Kto je verný v najmenšom, je verný aj vo veľkom, a kto je nepoctivý v malom, je nepoctivý aj vo veľkom. Ak ste teda neboli verní v nespravodlivej mamone, kto vám zverí pravé bohatstvo? A ak ste neboli verní v cudzom, kto vám dá, čo je vaše? Nijaký sluha nemôže slúžiť dvom pánom; pretože buď jedného bude nenávidieť a druhého milovať, alebo jedného sa bude pridŕžať a druhým bude opovrhovať. Nemôžete slúžiť aj Bohu, aj mamone.“ (Lk 16,1-13)

Poznáte ten príbeh, kedy František prichádza za moslimským sultánom, ktorý viedol vojnu s kresťanskými krajinami a ten mu povedal, že keby všetci kresťania

boli takí ako on, tak by s nimi nemal konflikt. Je to niečo podobné ako v dnešnom evanjeliu, kedy Ježiš chváli správcu, ktorý si šikovne vedel spraviť priateľov aj z inak zmýšľajúcich ľudí.

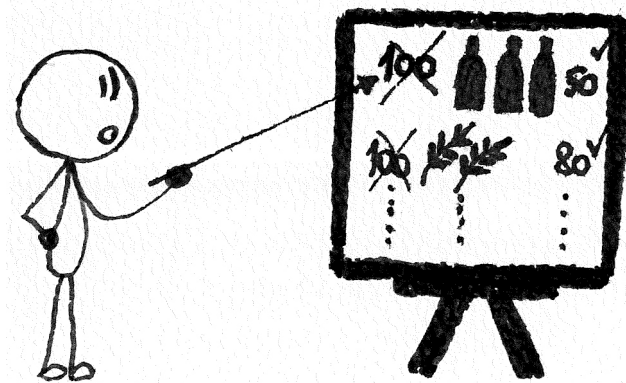
Duchovnú veľkosť človeka môžeme spozorovať aj v tom, čo si o ňom myslia jeho nepriatelia. Napríklad taký Ján Krstiteľ. Verejne kritizoval kráľa, že žije s manželkou svojho brata. V normálnom prípade by ho sám dal hneď kruto popraviť a nečakal by na ten krásny tanec dievčiny. Ale Ján Krstiteľ rozprával tak, že nám Písmo zanechalo – býval vo veľkých rozpakoch, keď ho počúval, ale predsa ho rád počúval.

Malo by sa na nás niečo nalepiť z podobného postoja. Je veľmi jednoduché kritizovať svet, robiť mu výčitky, moralizovať druhých, ubližovať iným, vyčítať im ich život, poukazovať na iné hodnoty. Ale je ťažšie rozprávať tak, aby to druhí vedeli prijať, aby sa necítili urazení, ale povzbudení, aby sa necítili dotknutí, aby sa im neublížilo.

Taký je aj rozdiel medzi Cirkvou ako rodinou a sektou ako zákonodarným útvarom. V sekte si jej predstavitelia o sebe myslia, že len oni majú pravdu a majú právo sa ku všetkému vyjadrovať a všetkých odsúdiť, pričom pre seba samých od Boha

čakajú odmenu a seba samých berú ako to zdravé jadro v skaženom svete.

Cirkev, podľa pápeža Františka, má skôr pripomínať rodinu. Miesto, kde sa necítia dobre len jej vlastní členovia, ale kde nájdú povzbudenie, posilu a pomoc všetci ľudia. Kde budeme rozumieť ich prí-

behom. Kde sa neodsúdi len na základe čierno-bielych morálnych etických princípov, ale kde má priestor láska, ktorá svojou dynamickosťou a hravosťou vie vyplniť každý priestor.

V sekte nepanuje žiadny dialóg, pravda je dopredu zaškatulkovaná. A viera sa šíri mečom, nie síce fyzickým, ale rozumiete tomu symbolu, že je to o tvrdosti a nepochopení. Pápež František stále nalieha na nás, aby sme z Cirkvi spravili domov. A aby sme skúmali znamenia čias a adekvátne viedli dialóg so svetom a neuzatvárali sa do vlastných zatuchnutých priestorov morálnych kódexov.

Už v Starom zákone bol posvätný priestor chrámu aj miestom útočiska a dobra i pre zločincov. Keď sa napríklad vrah alebo zlodej chytil rohov oltára, nemohol byť v tej chvíli zabitý, lebo sa odvolal na Božie milosrdenstvo a jeho dobrotu.

Je na našej zodpovednosti predstavovať chrám ako miesto prijatia a povzbudenia. Nie je to priestor na čierno-biele posúdenie s vopred stanovenou pravdou. Je to priestor lásky a dobra. Nemocnica – ako hovorí František – je teda miesto na zregenerovanie zraneného ľudského srdca.

Veľmi veľa zranení, zrád, nepochopení a neprijatia si nesieme so sebou. A kde inde, ako práve v Božom chráme, by mal byť priestor, kde si môže ľudské srdce odpočinúť? A máme veľmi vážnu zodpovednosť vydávať pred svetom podobné svedectvo dobra a lásky.

Do jednej farnosti prišiel nový človek, ale nikto si ho nevšimol. Nikto ho nepríval, nikto sa mu neprihovoril. Tak vyskúšal to, že začal chodiť na bohoslužby so šiltovkou. Až vtedy si ho všimli zbožné ženy, ktoré ho kritizovali, že s neúctou prichádza do Božieho domu. Kostolník mu škaredými gestami naznačil, aby sa upravil. A po omši si ho zavolať aj farár, aby mu vysvetlil, že takto sa nespráva v Božom dome. Vážne? Až teraz ste si ma všimli, keď ma kvôli maličkosti chcete poučovať? Niekoľko minút a koľko škaredých posolstiev som prijal! A predtým žiadne pozitívne.

Chceme spraviť z našich kresťanských miest miesta prijatia a dobra. Človek zo sveta je unavený ustavičným kritizovaním, požadovaním výkonu, hodnotením..., toho už má dosť aj vo svete. Ľudia sú štedrý na tvrdosť. Duchovný priestor by mal byť poukázaním na dobro, jemnosť a pochopenie.

Je to ako s tým pánom, ktorý sa snažil stať sa aktívnym členom farského spoločenstva, ale neprijali ho, lebo im prekážali jeho voľnejšie pohľady na život. Smutný sa vybral na cestu domov, kde stretol Ježiša a ten mu povedal, aby nesmútil. Vraj on sa už dvadsať rokov snaží dostať do vnútra spoločenstva, ale zatiaľ sa mu to nepodarilo. Naozaj to môže byť tak, že pri svojej nadmernej horlivosti zabudneme na jadro – na naše vzťahy, na životný príbeh človeka.

V jednej farnosti tak pripravili slávnosť Božieho tela. Mesiace dopredu mysleli na všetky organizačné veci. Samotný deň sa niesol v prezdobenosti, pompéznosti a kráse – že by ani korunovácia stredovekého kráľa nebola menej honosná. Len malé dievčatko skromne upozornilo eucharistický sprievod, že im v monštrancii chýba hostia – teda ten, pre ktorého to všetko akože robili – pre Ježiša a on tam nakoniec ani nebol.

Ježiš je vo svojej podstate veľmi jednoduchý – vychádza z lásky a prijatia Otca. Bol známy tým, že sa v jeho prítomnosti cítili dobre aj ľudia vzdialení od náboženského cítenia.

Dnešný nepoctivý správca z evanjelia sa vedel zabezpečiť pre svoju budúcnosť, lebo si robil priateľov z nespravodlivej mamony. Nás Boh prosí, aby sme jeho lásku v priateľskosti ponúkali všetkým, nielen svojim vlastným. Inak sa zakuklíme vo

vlastnej škupine a vytráti sa z nás život, ktorý by sa mal rozpínať a dobývať nové priestory.

Na záver nás Ježiš prosí, aby sme boli poctiví v malom, nielen vo veľkom. Ľudské ego prirodzene hľadá veľké veci. Ale svet je tvorený z malých drobných udalostí. Jeden kráľ raz staval veľkú katedrálu a nechal na tabuľu vyryť svoje meno, aby všetky generácie vedeli, že on to pre slávu Božiu urobil. Ale keďže Boh vedel, že to robil pre svoju slávu a nie pre neho, veď ako veľa svojich vecí vieme skryť pod službou Bohu, doplnil slová – tento chrám postavil veľadôstojný pán Slavomír III. a Terezka.

Terezka bolo dievčatko, ktoré dalo volom seno na papanie, ktoré ťahali kamene na stavbu a Boh jej bol vďačný za jej službu. Buďme viac ako Terezka a menej ako Slavomír III. Nech naše drobné skutky lásky menia svet. Nikto si nebude pamätať, koľkokrát sme mu s tvrdosťou natláčali kresťanské hodnoty, ale bude si pamätať, akú pachuť neprijatia alebo chuť dobra sme v ňom zanechali. Zanechajme na tomto svete dobro, prijatie a povzbudenie. Nedovoľme, aby od nás ľudia odchádzali zranení.

Tip pre teba:

Neuzatvorím sa do seba, nechám život plynúť a rozvíjať sa.

Duchovná „jednohubka“ na dnešný deň:

Chlapi sú ako podprsenky. Nepotrebujeme ich, ale aj tak ich máme. Boha potrebujeme. Vždy a stále ako vzduch, ktorý dýchame.

4. Kvôli tebe

V tých dňoch sa Mária vydala na cestu a ponáhľala sa do istého judského mesta v hornatom kraji. Vošla do Zachariášovho domu a pozdravila Alžbetu. Len čo Alžbeta začula Máriin pozdrav, dieťa v jej lone sa zachvelo a Alžbetu naplnil Duch Svätý. Vtedy zvolala veľkým hlasom: „Požehnaná si medzi ženami a požehnaný je plod tvojho života. Čím som si zaslúžila, že matka môjho Pána prichádza ku mne? Lebo len čo zaznel tvoj pozdrav v mojich ušiach, radosťou sa zachvelo dieťa v mojom lone. A blahoslavená je tá, ktorá uverila, že sa splní, čo jej povedal Pán.“ (Lk 1,39-45)

Každá návšteva nás poteší, niektorá keď príde, iná keď odíde. Áno, musíme sa priznať, že mnohé z našich návštev sú skôr zdvorilostné, ale tešíme sa, keď konečne odíde. Alebo naopak, nechce sa nám ísť niekoho pozrieť a ideme tam pre osobné výhody v práci, alebo zo zisťných motívov, aby sme sa ukázali v dobrom svetle.

V dnešnom evanjeliu tá návšteva vyzerá naozaj úprimná a radostná. Dve priateľky sa stretávajú z čistej lásky. Majú sa naozaj rady. Nikto ich nenútil. Nemajú zisťné dôvody. Sú rady spolu.

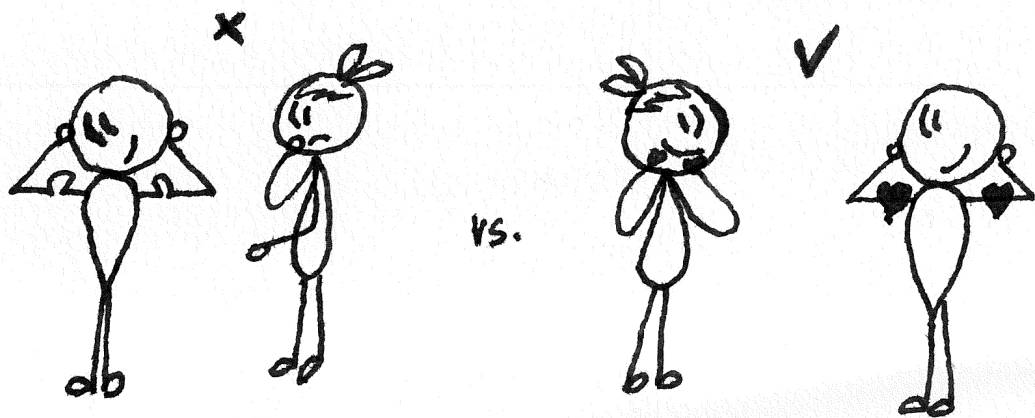
Aj my hľadáme v živote taký druh vzťahov, kde naozaj môžeme načerpať a ktoré nás nebudú len vyciciavať a brať nám energiu. Tak nejako si Boh predstavoval radosť, keď nás stvoril. A to, že radosť nebude pochádzať z nejakej vonkajšej veci, ale z konkrétneho vzťahu.

Príliš sme otočili náboženstvo na pole výkonu. A čím viac nás nejaká modlitba alebo obeta stojí, tým lepšie. Ved' sa musíme premáhať a pracovať na sebe a svojich čnostiach. Ale v Božom pláne to bolo presne naopak. Boh chcel a chce, aby sme sa už na tomto svete mali dobre.

A iste je v tom obsiahnutá aj nejaká snaha, námaha, no nie pre ne samotné z nejakých asketicko-cvičiacich motívov tvrdosti, ale z lásky. Mária bola ťarchavá a cesta jej fyzicky určite dobre nespravila. Ale ponáhľala sa za Alžbetou z priateľstva. Ťažkosti z cesty nevyhľadávala, ale zase ju neodradili.

Náboženstvo naozaj nemôže byť umelé len čisto pre nejaký systém. Musí sa zaradiť do oblasti vzťahu. Modliť sa nemusíme, modliť sa chceme. Ved' je to rozhovor s milovanou osobou. A keby sme sa mali do toho nútiť ako do výkonu, myslíte, že to Boha poteší?

Kto z nás by chcel priateľku alebo priateľa, ktorí by išli na stretnutie s nami len preto, aby sa mohli premáhať? Ved' aj my chceme, aby mali radosť z našej prítomnosti. Čo nie sme hodní toho, aby sa z nás niekto tešil? A nie je toho hodný Boh?

Mnohí v ňom vidia iba Pána. Rešpektujú ho ako najvyššiu bytosť, modlia sa k nemu, bojujú za neho a za tradičné hodnoty, ale ich srdce ostáva zatvrdnuté. Chýba tu vzťah.

Keď je mladík zaľúbený do svojej princeznej, pracuje na sebe kvôli nej. Chce, aby jeho zlé vlastnosti odišli a vyformovali sa dobré nie preto, že by to od neho chcelo nejaké pravidlo slušnosti, ale robí to z lásky, lebo chce, aby sa jeho čarovné dievča v jeho prítomnosti cítilo dobre.

Žiadne dievča by predsa nechcelo, aby sa jej nápadník len nejakou umelo zdokonaľoval. Načo by jej to bolo? Ona je vtedy nadšená, ak to robí pre ňu. Ak sa aj kresťansky chceme stať lepšími, ale nerobíme to pre vzťah, ale iba pre vzdialeného Pána, je to iba duchovná pýcha nadutej tvrdosti. Boh nechce našu umelú dokonalosť, chce naše srdce.

Myslíte, že by sa Alžbeta potešila, ak by za ňou Mária prišla s kyslou tvárou? Načo by jej potom bola jej služba? Určite by si to všetko spravila radšej sama. Iste by dala prednosť aj skromnej pomoci z nadšenia, priateľstva ako z čistého domu bez lásky.

Pri svojej spovednej službe som prekvapený, ako veľa ľudí sa usiluje len o nejakú imaginárnu čistotu, len z dôvodu tejto hodnoty. Úplne tam absentuje aspekt vzťahu. A pre koho to robíš, že chceš byť takým čistým? Pre vlastný pocit dokonalosti? To je žalostne málo. To robia aj mnísi a zasvätené osoby iných hodnotových systémov, ako je kresťanstvo a vôbec to nie je niečo zvláštne, ale ani obdivuhodné.

Ak sa chceš zdokonaľovať, musí to byť pre niekoho, kvôli niekomu. S víziou pomoci niekomu, aby sa lepšie cítila, cítil v tvojej prítomnosti. Inak to bude znak vnútornej pýchy, a nie lásky. V každom skutku je dôležitejšia motivácia a nadstavenie srdca ako samotný skutok.

V dnešnej spoločnosti nie je problém, že by nebolo počuť o kresťanských hodnotách. Problém je v motivácii a spôsobe. Prichádzame do sveta s kyslou tvárou a zatvrdnutým srdcom. Ježiš je Pán, Ježiš je Pán... Kajajte sa...! To síce všade počuť, ale často bez lásky.

Buďme ako Mária a vložme do obsahu posolstva aj lásku. Zanechajme kyslosť a umelosť, buďme ľuďmi. Nepristupujme k druhým zhora. Mária prišla za Alžbetou ako za priateľkou. Neprišla ju poučovať, ale ani naprávať, ani riadiť, ani jej dávať rady ako má viesť svoj dom. Viete, že v žiadnom dome sa neznesú dve panie. A najhoršie je, keď iná žena chce pomôcť druhej a poučuje ju, ako má viesť svoju domácnosť.

Aj my, keď stretieme druhého človeka, sme iba na návšteve jeho srdca. Správajme sa s úctou. Nepresúvajte mu hneď nábytok v jeho vnútornom paláci. Ak máme iný vkus, nechajme si svoje rady pre seba a vyhneme sa mnohým problémom.

V jednom televíznom seriáli sa dievčatko pýtalo rodičov: A prečo ideme na návštevu k vašim priateľom z práce, keď vidím, ako sa vám tam veľmi nechce ísť a ste nervózni? Vieš, odpovedá otecko, to preto, aby sa neurazili, že sme neprijali ich pozvanie. Ale veď – nedalo sa dievčatko – keď som ich stretla v parku, tak som počula, ako sa zlostia, že budú mať pokazený večer a čo všetko musia chystať. Tak, načo nás pozvali? No, oni nás pozvali, aby sme sa my neurazili.

Tak vyzerajú všetky naše návštevy. Nech nás dnes Mária pozve na návštevu podobnú tej, keď išla za Alžbetou. Z priateľstva, lásky, dobra. Dnešný svet je veľmi rozdelený. Kvôli pandémie a očkovaniu sme rozhádaní a unavení. Máme byť posla- mi zmierenia a radosti.

Zoberte si Ježišov život. V jeho čase bola spoločnosť rozdelená na zákonníkov, saducejov a farizejov, ktorí vo svojej tvrdosti už nerozumeli bežnému ľudu a zaťažovali ho bremenami a na druhej strane boli jednoduchí ľudia, mýtnici a ľudia čakajúci zmenu. Ježiš sa stal mostom zmierenia.

Na jednej strane vedel žiť jednoducho, skromne a radostne s bežnými ľuďmi, chápal ich ťažkosti a problémy. Na druhej strane ich nevyzýval búriť sa voči farizejom. Práve naopak, vyzýval ich k úcte, ku hodnotám v synagóge. Neprišiel založiť niečo nové, chcel láskou prekvasiť spoločné dobro.

Aj my máme poslanie budovať, nie ničiť. Ani svet a jeho prostredie nie sú nepriateľmi, ani bojovým poľom. Žiadne valce, ani tanky nám netreba. Všetci sme na jednej lodi, všetkým nám ide o lásku, vzťahy a priateľstvo. Chceme prekvasiť naše prostredie zvnútra. Láskou, dobrom a prijatím. Alžbeta sa na Máriu tešila. Jój, ako dobre, že ide. Tešia sa nás aj ľudia, ktorí majú iný životný štýl ako my? Čo hovorí ich srdce, keď nás vidia prichádzať? Na ceste už sme, ešte nám chýba láska. Investujme do lásky.

Tip pre teba:

Nie výkon, ale prítomnosť. Už tým, kto som, obohacujem.

Duchovná „jednohubka“ na dnešný deň:

Ako sa z chladničky volá, tak sa na váhe ozýva. Ako sa do chrámu v modlitbe volá, tak sa na našom osobnom šťastí ozýva.

5. Zdieľaná radosť

Ježiš vyšiel so svojimi učeníkmi do dedín okolo Cézarey Filipovej. Cestou sa pýtal svojich učeníkov: „Za koho ma pokladajú ľudia?“ Oni mu odpovedali: „Za Jána Krstiteľa, iní za Eliáša a iní za jedného z prorokov.“ „A za koho ma pokladáte vy?“ opýtal sa ich. Odpovedal mu Peter: „Ty si Mesiáš.“ Ale on ich prísne napomenul, aby o ňom nerozpravali nikomu. Potom ich začal poučovať: „Syn človeka musí mnoho trpieť, starší, veľkňazi a zákonníci ho zavrhnú, zabijú ho, ale on po troch dňoch vstane z mŕtvych.“ Hovoril im to otvorene. Peter si ho vzal nabok a začal mu dohovárať. On sa obrátil, pozrel sa na svojich učeníkov a Petra pokarhal: „Chod' mi z cesty, satan, lebo nemáš zmysel pre Božie veci, len pre ľudské!“ Potom zavolať k sebe zástup aj učeníkov a povedal im: „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma. Lebo kto by si chcel život zachrániť, stratí ho, ale kto stratí svoj život pre mňa a pre evanjelium, zachráni si ho.“ (Mk 8,27-35)

Mária má meniny. Aj keď liturgicky dáva prednosť nedeli, to je aj najkrajšia Máriina črta, že vždy dáva prednosť Ježišovi a k nemu aj vedie. Meniny sú preto taký krásny sviatok, lebo, na rozdiel od narodenín, ho slávia viacerí. Aj dnes, hoci kresťanský sviatok menín Márie zatienila tento rok nedeľa, všetky Márie dnes oslavujú meniny.

V práci alebo škole, kde je viacero Márií, sa o svoj sviatok delia. Prežívajú spoločnú radosť. Naša nebeská Mária sa delí o svoju radosť s nami. Ôsmeho septembra mala aj narodeniny, exkluzívny sviatok, kedy človek oslavuje sám a pozornosť všetkých sa sústreďí v dobrom na neho.

